

מז.

אלו נאמרין פרק שביעי סוטה

מסורת הש"ס

(א) יומא סט: מגילה דה
(ב) יומא ע"ג (ג) שס ע"ה
(ד) זכרונא לנב"א (ה) מגילה
(ו) יומא ע"ו (ז) יומא ע"ז
(ח) שט"ז (ט) שס, טז ויקרא
(י) שס טז (יא) יומא
ס: כירומא דה (יב) עירובין
(יג) כב ק"א, (יד) זמנא ט"ו
(טו) שופטים יח ית"א (טז) עיר
מוסאס ז"ב ד"ה כל
דלמא וכי השיגו על וס'
(יז) זכריה יח, (יח) ס"א כמדי
(יט) שפסוקא (כ) ש"ק, (כא) עיר
מיט"ר דה עקרי

תורה אור השלם

1. וְיָקָרָא בִּלְפָנֵי הַרְחוֹב
וְיִשְׁכְּבוּ לִפְנֵי שַׁבָּת הַיָּמִים מִן
הַיָּמָוֶה וְעַתָּה מִצְוַתֵּי הַיּוֹם
בְּגֵדֵי הָאֲנָשִׁים וְהַנְּשִׁים
תַּמְעִיבִים: וְאֵינוּן כִּי הָעַם
אֶלֶס כִּפֵּר הַתּוֹרָה:
תַּמְעִיבֵי ח ג
2. וְיָצָא מִשָּׁה אוֹתָם
לִלְמֹר מִקֵּץ שִׁבְעֵי שָׁנִים
שְׁנַת הַשְּׁמֹנֶה הַשָּׁנָה
הַשְּׁבִיעִית: דְּבָרִים י ב
3. שׁוֹמֵרִים עֲלֵיהֶם מֶלֶךְ
יִשְׂרָאֵל יִבְרַח: ז אֶלְדִּידּוּ בֹ
מִקְרָב אוֹתוֹר שְׁמִיעַ עֲלֵיהֶם
עֲלֵיהֶם וְכָל כֹּחַ לִתֵּת
עֲלֵיהֶם אִישׁ נֶגֶד אִשָּׁר לֵב
אוֹתוֹר הַזֶּה: דְּבָרִים י ו
ט
4. דְּבָרִים א ג-ד
5. דְּבָרִים א ד-ו
6. דְּבָרִים א יג-כ
7. דְּבָרִים יז כג-כ
8. דְּבָרִים יז כט-ו
9. דְּבָרִים יז ד-כ
10. דְּבָרִים יז יב-כ
11. בְּדוּב כִּל יִשְׂרָאֵל
לְיוֹתָא אֵת פְּנֵי יִזְהָר
אֶלְדִּידּוּ בִּמְקוֹם אֵת הַתּוֹרָה
וּבִיבְרַח תִּקְרָא אֵת יִשְׂרָאֵל
בְּאֵינוֹתָם: דְּבָרִים א ל
ב

הנהגות הב"ח

(א) רש"י ד"ה של רגלים
וכו' תחת ברכת מחילת
כ"ל ומצבת של גמחה:

נליון הש"ם

ד"ר אהרן אהרן
שמואל משהאל. ע"י ז"ל
דף פח ע"א וע"י מהרש"א
במ"א רמ"ז ז"ל:

לעזי רעז"י

אלמבר"א [אלמינבר"א].
דימה.

וּיִקְרָא ו'. בספר עזרא כתיב. קמני מיהא לרננן בעזרה היו קוראים: **מִמֶּנִּי** כנדי שלא **יִפְסֹק** התורגמן הוא. שפרשת שור או כשבי קרובה ללפרשת אחרי מות¹ ולא גמר התורגמן לתרגם עד שזה רואה אך בעשור ומתחיל כשמשפיק זה: ועד כמה מדלגין. זנביא: כאן

צענין אחד. מדלגין בתורה כגון
 "מתני' דתרייהו צענינא דיה"כ ניהו
 הילכך מדלגין בכדי שלא יפסוק
 וצריחא דקתני דאפי' בכדי שלא
 יפסוק תורגמן אין מדלגין בשני עניני
 אלה צענין יום הכפורים זהו אף את
 שנה ענין או צפרשה אחרת שנה הלכ
 ששהוא נמשך אחר ענין אחד ממנה
 ללגלג ממנו לשמוע ולהבין דברי ענין
 אחר הלכך תורה שהנחות מליות בה
 ומשמיעין אותה לצבור ופסוק אחד
 שלא יצין בו זהו שוכחו ועובר עליו
 אחד מקיימו וזהו תורה על כך
 לבן און מדלגין מענין לענין ואפילו

אין התורגמן מפסיק אבל בנביא
 שפיר דמי: והסניא. בנחותא:
 ובנביא בשי עניין. וכל שכן בעין
 אחד: ובנביא של שנים עשר
 מדגין. מנזרה להחזירה דכולה
 חד ספרא פה אלא: וכל הספר להחלה.
 למפרע: וכל כך נמה. לו לומר
 להם: שלא להוציא לעז. שלא יאמרו
 ופרשה שהוא קורא על פה אינה כתובה
 צו וספר משובש הוא: משום פגמו.
 צו ספר תורה ראשון שלא יאמרו
 מאלו צו פסול: בעניינו צו יס.
 ופרשה של אותה שצט לפי סדר פרשיות

התורה: ת"ר השאר תפלה. וז' היא שיש ברכה אחת וזו תפלה תחנה רנה ובקשה שעמך כו': מלאן וא"לך. לאחר שגמר כהן גדול לקרוא פרשה אחרת.

ספר תורה מצינו לעזרה דקסבר
 (א) אין עירוב והואלם ליום הכפורים
 נמי (ב) ירושלים דלתומיה נעולות
 צבילה ומערבין את כולה: להראות
 חזונו. של ס"ת ונוי דאמר מר (גזיר)
 (ד) זה אלי ואנוהו (ה) התנאה לפניו

בצמנות בצ"ת נחה צלינית נחה:
מתני' צשמיני. בגמרא פריך
 צשמיני ס"ד הא אומר צמוצאי יו"ט
 הראשון ומשינין אימא צשמינית
 צמוצאי צשמינית צמורת צמורת

שנשנה שמינית: צימה. אלמברא¹ שבע
בסוף מקץ שבע שנים. בסוף שבע
ואותה קרייה על יד מלך היא
בפרשת המלך² את
המורה הואת אין קורין ציוס
במשנה תורה: וקורא יושב.
בשיצבה: אגריפס המלך. מלך
המורה שאל מורשו על הורדוס והוא
המורה שאל מורשו על הורדוס והוא
המורה שאל מורשו על הורדוס והוא

דמעוּת. שהמקרא הזה פוסלו מן המ
והיה אם שמוע. ע"י דילוג ומשם מדלג

מלך. ש) שמע קבלת מלכות שמים והיה
ומשמיע לרבים עשר תעשר כי תכלה ל
ציון עשר לבי תכלה קורא את אלה יחד ש
התורומן אין למלך תורומן ואין מתורמ
תורכות: המלך מנצח. אחר קריאתו:
כל הסמינן הללו מקץ שנת השמיטה
ואע"פ דלא מתרמי בשמיטה שלא מנ
קודם ר"ה של שמינת דהא מקץ שבע

צריכה. שיהא נרדף לחזור ולבדוק (שם). בתיקון. כמנהג שטרם להתנאות במצוה, שנאמר זה אלי ואני

וַיִּקְרָא בּוֹ לִפְנֵי הַרְחוּב אֲשֶׁר לִפְנֵי שַׁעַר הַמַּיִם אָמַר רַב חֲסֵדָא בְּעִזְרַת נָשִׁים; וְקוּרָא אַחֲרֵי מוֹת וְאָךְ בְּעִשּׂוֹר; וּרְמִינָהּ ⁶ אִמְרֵלְגִין בְּנִבְיָא וְאִין מְדַלְגִין בְּתוֹרָה אָמַר אַבִּי לֹא קִשְׁיָא כֹּאן בְּכַדִּי שִׁיפְסוּק הַתּוֹרָגְמָן כֹּאן בְּכַדִּי שִׁפְסוּק הַתּוֹרָגְמָן וְהָא עֲלָה קִתְּנִי מְדַלְגִין בְּנִבְיָא וְאִין מְדַלְגִין בְּתוֹרָה וְעַד כִּמְהָ מְדַלְגִין בְּעַד כְּדִי שִׁפְסוּק הַתּוֹרָגְמָן מִכְּלָל דְּבְתוֹרָה כְּלָל כְּלָל לֹא אֵלָּא אָמַר אַבִּי לֹא קִשְׁיָא יִכְאֵן בְּעֵנִין אֶחָד כֹּאן בִּשְׁנֵי עֵנִינִין וְהִתְנִיָּא מְדַלְגִין בְּתוֹרָה בְּעֵנִין אֶחָד וּבְנִבְיָא בִּשְׁנֵי עֵנִינִין וְכֹאן וְכֹאן בְּכַדִּי שִׁפְסוּק הַתּוֹרָגְמָן יִוָּאִין מְדַלְגִין מִנְבִּיָא לְנִבְיָא יִוָּבְנִיָּא שֶׁל שְׁנַיִם עֶשֶׂר מְדַלְגִין יִוָּבְלָכְדָּ שִׁפְסוּק הַתּוֹרָגְמָן מִסּוֹף הַסֵּפֶר לְתַחִילָתוֹ; ⁶ וְגוֹלָל אֶת הַתּוֹרָה וּמִנִּיחָהּ בְּחִיקוֹ בְּרִי; וְכָל כֵּךְ לִמָּה שֶׁלֹּא לְהוֹצִיא לְעוֹל עַל סֵ"ת; וּבְעִשּׂוֹר שֶׁבְּחֻמּוֹשׁ הַפְּסוּדִים קוּרָא עַל פִּה;

א וליכרכיה לספר וליקרי א"ר הונא בר יהוד
ח"ח רצור וליחי ח"ח אמרניא וליכרי בר די

של ראשון ר"ש בן לקיש אמר ^אלפי ^בשאינן ^גחיישינן לפגמא ^דוהאמר רבי יצחק נפחא ^הר"י יושב שלש תורות וקורא אחת מעניינן של יושב חנוכה ^ותלתא גברי בתלתא סיפרי ליכא איכא פגמא: ולמברך עליה שמנה ברכות כו' בדרך המברכין בבהכ"נ ועל העבודה ועל ה' על המקדש בפני עצמו ועל הכהנים בפני עירושלים בפני עצמה: והשאר תפלה: ^זת

ובקשה שעמד ישראל צריכין ליוושע וחור
כל אחד ואחד מביא ספר תורה מתוך בית
להראות חזותו לרבים: **מתני'** פרשת המלך
הג בשמיני במוצאי שביעית עושין לו בימה
שנאמר ² מקץ שבוע שנים במועד וגו' חזן ה
הכנסת וראש הכנסת נותנה לסגן והסגן נותן
והמלך עומד ומקבל וקורא ויושב אגריפס
³ ושבתוהו חכמים וכשהגיע ³ ללל תוכל לתת
אמרו לו אל תתירא אגריפס אחינו אתה את
הדברים עד ⁵ שמע ושמע ⁶ והיה אם שמוע
⁹ ופרשת המלך ¹⁰ וברכות וקללות עד שגומר
מברך אותן המלך מברך אותן אלא שנותן
גמ' בשמיני סלקא דעתך אימא בשמינית ו
רחמנא מקץ הוה אמינא נימנו מהשתא ואע
רחמנא שמיטה ואי כתב רחמנא שמיטה ה
במועד ואי כתב במועד ה"א מריש שתא כתב
רחמנא כהג הסוכות הוה אמינא אפי' י"ט אחר

ת: אחינו אהב. * ט) אשמו מישאל: וקורא מסחילה ת
 שר תעשר ומשם מדג וקורא כי תכלה לעשר וזכרות וקלל
 שמוע קבלת עול מלות דלאמר ב' שני דברות (דף יג.)
 ר מפני שהוא זמן אסף ומתנות עניים והפרשת מרומות
 להפסיק צמעות ואח"כ קורא פרשת המלך ואי משום דל
 (אחריו): זכרות ש"ג מנדר. ציוה"כ אחר מקרא פרשה דלא
 גלים. מקדש ישראל והומנים מנדר תחת (ה) זכרות
 חג הקובות והומנים. משנת ארבעים ו
 יצין עד לאחר שבע שביעשו ושב שחילוק דלאמר (קידוש)
 ין שנה משמע: מריש שאל. שכולו נקרא מועד דכתיב (וי

ונו אומריין אותן בתפלה (שם). השאר תפלה, השנויה במשנה, כך היא מחנה ה-
המנחה לפנינו במצות, לולב נאה ספר תורה נאה בקלף נאה בדיו נאה בלבלב אומ-

כתב רחמנא בחג הסוכות. תימה השמא דכתיב בחג הסוכות
במועד למה לי ועוד לא ליכתוב אלא מקץ שבע שנים שנת
השמיטה צבא כל ישראל ליראות ואנא ידענא דלאו היינו מר"ה
דלא אינן צאים ליראות ו"ל אם כן הוה אמיינא בחג המצות להכי

אֵלֶיךָ צָחַק הַסּוֹכֵת מִיָּהוּ בְּמוֹעַד
לֹא הוּא צָרִיךְ וְנִרְאֶה דְּלֹהֵי אֵלֶיךָ
מִשּׁוֹם דְּבִצָּה לִי יִשְׂרָאֵל לִירְאוֹת מִשְׁמַע
מִתְחַלְתָּה דְּמוֹעַד בְּיוֹם רִאשׁוֹן קִמְ"ל
בְּמוֹעַד דְּמִשְׁמַע בְּחֹק הַמוֹעֵד וְהִנֵּי
בִצָּה כֹּל יִשְׂרָאֵל דְּמִשְׁמַע מִתְחַלְתָּה
דְּמוֹעַד לֹא בְּיוֹם צ' אֲזַי בְּיוֹם ג' אֲלֵא
בְּמוֹעַד יוֹ"ט רִאשׁוֹן אֲזַל פִּי רִשִּׁי
תְּמוּהָ דִּפִּי דְּמֵהֲלִי טַעמָא בְּיוֹם טוֹב
רִאשׁוֹן לֹא דְחִיקוֹן צִימָה אֵינֶה דּוּחָה
יוֹ"ט כִּיּוֹן דְּגִזְיִתָּה הַכְּמוֹץ לִקְרוֹת
מִתְחַלְתָּה דְּמוֹעַד יִקְרָאוּ בִּלְלָא צִימָה
מִנְלָן דְּצִימָה מַעֲכָזָה לֹהֵי מִסְתַּבֵּר
כְּדִפִּי וְנִרְאֶה דְּהִיוּ בּוֹיָן הַצִּימָה מַעֲיִ"ט
בְּזִין שֶׁל פִּרְקִים וְכַחֲזֵלוֹ שֶׁל מוֹעֵד לֹא
הִיוּ עוֹשִׂין שׁוֹם בְּזִין לֹא מִקְמִינָא אֲוֹתָהּ
וּמִחֲזִרִין הַפִּרְקִים יִחַד וְרֵאשׁ לֹא בְּזוֹ
אֲוֹתָהּ מַעֲרַב יוֹ"ט נִרְאֶה דְּבִנְיָנָה לֹא
הִיָּה דּוּחָה אֲפִילוֹ חוּלּוֹ שֶׁל מוֹעֵד:

יודים קורא על פה: מלוא

וְעַל הָעֲבוּדָה וְעַל הַיְּהוּדָא וְעַל מַחֲלֵית עוֹן כְּתִיקֶנָּה
וְעַל הַכְּהֻנִּים בְּפוּי עֲצֻמֹּן עַל יִשְׂרָאֵל בְּפוּי עֲצֻמֹּן וְעַל
הַיְּהוּשָׁא תַפְלָה: * ח"ר הַשְּׂאָר יְחַפְּלָה תַחֲמוֹה נִגְוָה

צריכי ליוושע וחותם בשומע תפלה מכאן ואילך
ספר תורה מתוך ביתו וקורא בו וכל כך למה כדי
מלתני' פרשת המלך כיצד ^פמוצאי יו"ט הראשון של
עית ^עעושיין לו כימה של עץ בעזרה והוא יושב עליה
ים במועד וגו' חזן הכנסת נוטל ס"ת ונותנה לראש
יתנה לסגן והסגן נותנה לכהן גדול וכ"ג. נותנה למלך
וקורא יושב אגריפס המלך עמד וקבל וקרא עומד
גועי ^גללא תוכל לתת עליך איש נכרי ולגו עיניו דמעות
ריפס אחינו אתה אחינו וקורא מתחילת ^דאלה
מוע ^והיה אם שמוע ^זעשר תעשר ^חכי תכלה לעשר
ת וקללות עד שגומר כל הפרשה ברכות שכהן גדול
קדך אותן אלא שנותן של רגלים תחת מחילת העון:
תך אימא בשמינית וכל הני למה לי צריכי דא' כתב
א גימנו מהשתא ואע"ג דלא מתרמי בשמיטה כתב
בב רחמנא שמיטה ד"א בסוף שמיטה כתב רחמנא
ה"א מריש שתא כתב רחמנא בהג הסוכות ואי כתב
אמינא אפי' יו"ט אחרון כתב רחמנא ^יבבוא כל ישראל
מאתחלתא

ישראל: וקורא מחילת אלה הדברים עד שמוע. שבואתחנן: ושמוע
 יתחלה לעשר וזכרות וקללות ומשם חוזר למפרע וקורא אשימה עלי
 יצ' שני דברות (דף ג'.) וכן זכרות וקללות קבלת זרימות של תורה
 ת עניים והפרשת תרומות ומעשרות ואע"פ שפרשת המלך מפסקת
 א פרשת המלך ואי משום דיש כאן דילוג בזוהר (ז' כד"ה) (שלא) יפסיק
 ה"כ אחר מקרא פרשה כדאמרן (יומא סח: ויגליט מ:.) מבדק עליה שמונה
 מ מבדק תחת (א' כד"ה) זכרות של מחילת העון שזי"כ: גב' לרייז.
 מהסאס: משנת ארבעים והלאה שבעצרות מוזג נאמרה פרשה זו
 ע שילקו כדאמר' (פקודיושן) (דף ק'.) [ערערין] (דף י"ג:) כצור שמיט.
 וילן נקראו מועד כדכתיב (ויקרא כג) אלה מועדי ה' וקאשזי נמי ר"ה:

מאימת

עא א מ״י פ״ב מהל' תפלה הלכה ח יג סמג עשין יט טו"ש"ע א"ח סימן קמד סעיף א:
עב ב מ״י שס הל' יג

[טוֹשֵׁעַ שֶׁסִּי] :
 עַג ג ד ה ו מִי וּמִג
 שֶׁס טוֹשֵׁעַ שֶׁס :
 עַד ז מִי שֶׁס הִלָּג וּפִ"ג
 מִהֲלִי עֲבוּדָה יוֹהִ"כ
 הִלְכָה י סִמְג שֶׁס טוֹשֵׁעַ
 אִ"ח שֶׁס סַעֲיָג :
 עֵה ח מִי פִ"ג מִהֲלִי
 עֲבוּדָה יוֹהִ"כ שֶׁס :
 ט [מִי פִ"ג מִהֲלִי זִרְכוּת
 הִלָּג טו טוֹשֵׁעַ אִוִּיחִ סִי
 רָטוּ סַעֲיָג] : 17

עו י מ"י פ"ג מהל' תפלה הלכה כד סמג עשין יט טו"ש"ע א"ח סימן תרפד סעיף ג:
עו כ מ"י שס פ"ג הל' כג סמג שס טור ש"ע א"ח סימן קמד סעיף ד:
עח ל מ"י שס ופ"ג מהל' עבודת יוה"כ הלכה י חנו ונוש"ן שס:

עמ"מ נ מ"י פ"ג מהל' עבודת יו"ט ה' ה' יא
 סמג עשין קט:
 פ ס מ"י פ"ג מהלכות חגיגה הלכה ג סמג
 עשין רל:
 פמ ע מ"י סס ה' ד:
 פב פ מ"י סס ה' ג:

מוסף רע"י

מַדְלִיגִין בְּנִיָּא. מִפְרָשָׁה
לְפָרְשָׁה, וְאִין מַדְלִיגִין
בְּתוֹרָה. שְׁשׁוּמָע אַת
הֶקּוֹפֶץ מִמָּקוֹם לְמָקוֹם אִין
לְבַלּוֹ מִיֵּשֶׁב לְשׁוּמָע (חֲגִילָה
בִּד.) כֹּאן בְּכַדִּי שִׁיפְסוּק
הַמְתוֹרֵגְמֵן. הֵא דְקָמְנִי
אִין מַדְלִיגִין צְפָרָשָׁה
הַרְסוּקָה מִזָּה, שְׁחֻדָּם

דגולל ספר תורה עד מקום
ההדילוג יפסיק התורגמן
המתרגם פסוק שקרא
ההקורא ונמלאו לבור יושבין
וממפין אין זה כבוד לבור,
אלא כבוד לך בעשור סמוכה היא
לגלול מות ויכול לגלול שם
שפסוק התורגמן
(יחזקאל ט: וכו' חגילה

בגון הכא ששמי הפרשיות
מדברות צענין יוה"כ
מדלגין וכדי שלא יפסיק
המורגמא, והא דקמי
דאפילו צדי שלא יפסיק

ממי לא דילג בשמי עניים,
לפי שדברי תורה היא
ועושין ומאוס
שכנסו כלל השומעין
יולא משיטה
אחת ילנו נח
ההצנן (יומא שם ובע"ז)
ואין מדלגין (שם).
ממנביא לנביא. יש כאן
יומר מדאי (מגילה)
וכל כך למה. למה
לומר יומר ממא
לומר יומר ממא

[illegible]

ראשון. שלא יאמרו חסר
הוא (שם). ברכה שאינה
יו של ספר תורה ותפארת
ל קצר וגבוה (ע"ט טז).